

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ Ι.Ν.ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ & ΑΓ.ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΠΡΩΤΟΔΙΑΚΟΝΟΣ

Ιούνιος 2018
Έτος 7^ο - Τεύχος 77

Διεύθυνση:
Κοιμ. Θεοτόκου 11
14565 Άγ.Στέφανος
Τηλέφωνο:
210 8141919

Διαδίκτυο:
www.agios-stefanos.gr
email:
graminast@gmail.com

Περιεχόμενα

- Α) Τò κεντρικό
πρόσωπο και θέμα τής
Άγιας Γραφής
(Β' μέρος)
Β) Λειτουργική
όρολογία
(Δ' μέρος)
Γ) Έρμηνεία του Συμ-
βόλου τής πίστεως
(ΙΗ' μέρος)
Δ) Απ.Βαρνάβας
Ε) Ακολουθίες μηνός

Άνακοινώσεις

Τὰ Ένοριακά μας
Παρεκλήσια
θά είναι ανοικτά
έκτος άπροόπτου
ώς έξης:

Άγ. Αναργύρων:
κάθε Δευτέρα
7.30-10.30 π.μ.

Άγ. Παρασκευής:
κάθε Παρασκευή
7.30-10.30 π.μ

Άγ. Βαρβάρας:
κάθε Σάββατο
11-12 π.μ.

Άγ. Τριάδος:
κάθε Κυριακή
11-12 π.μ.

Άγ. Δημητρίου:
κάθε Κυριακή
7-10 π.μ

Τò περιοδικό εκδίδεται
κατόπιν ένισχύσεως
εϋσεβοϋς ένορίτου μας,
τόν όποίο ευχαριστούμε!

Έπιμέλεια-Σύνταξη

πρωτοπρ.
Χρ. Θ. Θεοδώρου

Α) Γνωριμία με τήν Άγια Γραφή

«Μετά άπό τήν ανάγνωση τών Γραφών, νά αναγινώσκεις και τούς θείους Πατέρες πού είναι έρμηνευτές τών Γραφών...διότι οί Πατέρες, αναπτύσσοντας τά κρυμμένα νοήματα τών Γραφών φωτίζουν τό νοϋ και κάνουν νά γνωρίζεις εκείνα πού πριν δέν γνώριζες».

(Άγ.Νικοδήμου του Άγορείτου, Συμβουλευτικόν Έγχειρίδιον, σελ.227)

Τò κεντρικό πρόσωπο και θέμα τής Άγιας Γραφής (Β' μέρος)

4) Άς έρθουμε όμως και σέ άλλες μαρτυρίες τής Καινής Διαθήκης. Σ' αυτές πού λένε καθαρά ότι ό Χριστός δέν είναι μόνο Θεός ούτε μόνο άνθρωπος, αλλά Θεάνθρωπος. Και τό γεγονός αυτό έχει μεγάλη σημασία για τή σωτηρία μας, διότι άν ό Χριστός είναι μόνον Θεός και δέν ένώθηκε με τήν ανθρώπινη φύση, τότε δέν τήν θεράπευσε άπό τήν πτώση, τή φθορά, τήν άμαρτία και συνεχίζει νά ύπάρχει ή άπόσταση μεταξύ Θεοϋ και ανθρώπου. Έπίσης, εάν είναι μόνο άνθρωπος, τότε πώς μπορεί νά σώσει τούς ανθρώπους; Οί πιο κάτω μαρτυρίες μιλοϋν καθαρά και λένε ότι ό Χριστός είναι Θεός και άνθρωπος (=Θεάνθρωπος). «Νά ύπάρχει μεταξύ σας τό ίδιο φρόνημα πού είχε και ό Ίησοϋς Χριστός, ό όποιος, άν και ήταν Θεός δέν θεώρησε τήν ισότητά Του με τόν Θεό άποτέλεσμα άρπαγής, αλλά τά άπαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος. Και όντας πραγματικός άνθρωπος, ταπεινώθηκε θεληματικά ύπακούοντας μέχρι θανάτου και μάάλιστα θανάτου σταυρικού. Γι' αυτό και ό Θεός Τον άνέβασε πολύ ψηλά και του χάρισε τό όνομα πού είναι πάνω άπ' όλα τά όνόματα. Κι έτσι, στό όνομα του Ίησοϋ, όλα τά έπουράνια, τά επίγεια και τά ύποχθόνια θά προσκυνήσουν και κάθε γλώσσα θά όμολογήσει ότι ό Κύριος είναι ό Ίησοϋς Χριστός, για νά δοξάζεται έτσι ό Θεός Πατέρας» (Φιλιπ. Β' 5-11).Το λέει καθαρά αυτό τό κείμενο. Ήταν Θεός και παρέμεινε για πάντα Θεός κι όταν ακόμη έγινε άνθρωπος, διότι δέν έκλεψε άπό κανέναν τή θεότητα Του, αλλά τήν είχε εκ φύσεως. Γι' αυτό και όταν ένώνεται ή θεία φύση με τήν ανθρώπινη, δοξάζεται-θεώνεται και ή ανθρώπινη φύση Του. Και μία ακόμη μαρτυρία του Άποστόλου Παύλου για τό ίδιο θέμα. 'Ο Χριστός, ό Θεός και δημιουργός του σύμπαντος, με τή σάρκωσή Του, γίνεται άνθρωπος και κεφαλή του σώματος τής Έκκλησίας: «Ο Θεός και πατέρας μās λύτρωσε άπό τή σαρκική έξουσία του σατανά και μās πολιτογράφησε στή βασιλεία του αγαπητου Ύιοϋ Του, ό όποιος μās έδωσε τήν απολύτρωση, μās συγχώρησε τίς άμαρτίες. Αυτός είναι ή εικόνα του άόρατου Θεοϋ, γεννημένος πριν άπό κάθε πλάσμα. Γιατί τά πάντα δι' αυτού ήλθαν στήν ύπαρξη, όσα στον οϋρανό και όσα στή γη, τά όρατά και άόρατα, θρόνοι και κυριότητες, αρχές κι έξουσίες, ότι ύπάρχει είναι πλασμένο δι' αυτού και αυτόν έχει σκοπό του. Ύπάρχει αυτός πριν άπό καθετί κι αυτός άπαντα συγκρατεί, για νά μπορούν νά ύπάρχουν. Αυτός ή κεφαλή του σώματος πού είναι ή εκκλησία, αυτός αρχή τής νέας ανθρωπότητας άπό τούς νεκρούς, ό πρωταναστημένος, ώστε νά γίνει σ' όλα εκείνος πρώτος. Γιατί μέσα σ' εκείνον ή θεότητα έστεργξε ολάκερη νά κατοικήσει κι όλα όσα στή γη κι όσα στον οϋρανό μαζί τούς νά συμφιλιώσει δι' αυτού πού τήν ειρήνη έφερε με του σταυρου Του τό αίμα» (Κολοσ. Α' 13-20).

B) Γνωριμία με την Λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας

Λειτουργική ὁρολογία [κατ' ἀλφάβητον λειτουργικὸ λεξικὸ] (Δ' μέρος)

A

Ἄμνός.

Λέγεται ἔτσι τὸ κεντρικὸ τμήμα τῆς Προσφοράς. Εἶναι διηρημένο σὲ τέσσερα μικρότερα τετραγωνίδια μέσα στὰ ὁποῖα ὑπάρχουν τὰ γράμματα ΙΣ., ΧΡ., ΝΙ., ΚΑ. Στην Ἀκολουθία τῆς Προσκομιδῆς ὁ λειτουργὸς ἐξάγει τὸν Ἄμνὸ μετὴν Λόγχη καὶ τὸν τοποθετεῖ ἐπάνω στὸ δισκάριο. Στη Θ. Λειτουργία μεταβάλλεται σὲ Σῶμα Χριστοῦ.

Ἄμπελος.

Ἐνα ἀπὸ τὰ σύμβολα πού χρησιμοποιεῖ ἡ Ἐκκλησία μας. Εἶναι τὸ σύμβολο τοῦ Χριστοῦ (Ιωάν. ιε' 1). Ὁ Χριστὸς «ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸ Του ἄμπελο, ἐπειδὴ ἐκτρέφει αὐτούς, πού μετὴν πίστη τους εἶναι ριζωμένοι σ' Αὐτόν, γιὰ νὰ καρποφοροῦν ἀγαθὰ ἔργα», λέει ὁ ἅγιος Βασίλειος ὁ Μέγας.

Ἄμφια.

Ἐτσι λέγεται ἡ ἐπίσημη Ἱερατικὴ στολή τῶν Κληρικῶν πού τὴ φοροῦν κατὰ τὴν ὥρα τῆς λατρείας. Ἡ λέξη εἶναι μᾶλλον, συνεπτυγμένη μορφή τοῦ «αμφίασμα», πού σημαίνει ἔνδυμα, ροῦχο ἢ λέγονται «ἄμφια» ἐπειδὴ καλύπτουν καὶ τίς δύο ὀψεις τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

Οἱ Κληρικοί, ἀνάλογα μετὸν βαθμὸ πού ἔχουν, φοροῦν καὶ διαφορετικὰ ἄμφια. Ἐπικρατεῖ ὅμως, ἓνα ὡς τὸ κυριότερο τοῦ βαθμοῦ. Ἐτσι:

Τὰ ἄμφια τοῦ Διακόνου εἶναι τὸ Ὁράριο, τὸ Στιχάριο καὶ τὰ Επιμάνικα. Το χαρακτηριστικὸ τοῦ βαθμοῦ του εἶναι τὸ Ὁράριο, πού πρέπει πάντα νὰ φέρει στὴ λατρεία.

Τὰ ἄμφια τοῦ Πρεσβυτέρου εἶναι τὸ Στιχάριο, τὸ Ἐπιτραχήλιο, ἡ Ζώνη, τὰ Επιμάνικα καὶ τὸ Φαιλόνιο. Το χα-

ρακτηριστικὸ τοῦ βαθμοῦ εἶναι τὸ Ἐπιτραχήλιο.

Τὰ ἄμφια τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι τὸ Στιχάριο, τὸ Ἐπιτραχήλιο, ἡ Ζώνη, τὰ Επιμάνικα, ὁ Σάκκος, τὸ Ὠμοφόριο (μικρὸ καὶ μεγάλον), τὸ Ἐπιγονάτιο Ἐπίσης φέρει Μίτρα, Ποιμαντορικὴ Ράβδο, Σταυρὸ καὶ τὸ Ἐγκόλπιο.

Ἄμωμος.

Ἐτσι λέγεται ὁ 118^{ος} Ψαλμὸς στὴ λειτουργικὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας μας. Πῆρε τὸ ὄνομά του ἀπὸ τίς πρῶτες του λέξεις «Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδῶ». Ψάλλεται στὸ Μεσονυχτικόν, στὸν Ὁρθρο τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς καθὼς καὶ στὴ Νεκρώσιμη Ἀκολουθία (στίχους κατ' ἐπιλογήν).

Ἀναβαθμοί.

Ἐτσι ὀνομάζονται κατ' ἀρχὴν δεκαπέντε Ψαλμοὶ (ριθ' -ριλγ') τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πού ἔχουν τὴν ἐπιγραφή «Ὠδαὶ τῶν ἀναβαθμῶν». Ἀποτελοῦν τὸ ΙΗ' κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Ἡ σειρά αὐτῆ τῶν Ψαλμῶν ὀνομάζεται καὶ «Πρὸς Κύριον» ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πρώτου Ψαλμοῦ (τοῦ ριθ') «Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεσθαί με ἐκέκραξα». Ὁ Ναός τῆς Ἱερουσαλήμ εἶχε δεκαπέντε ἀναβαθμούς (σκαλοπάτια), ὅσες καὶ οἱ «Ὠδὲς τῶν ἀναβαθμῶν» τοῦ Ψαλτηρίου. Ἀνεβαίνοντας οἱ Ψάλτες ἔλεγαν στὸν καθένα ἀπὸ μία ὠδή.

Οἱ ψαλμοὶ αὐτοὶ λέγονταν ἐπίσης ἀναβαθμοὶ καὶ γιὰ τὴν προφητεύουσαν τὴν ἀνάβαση τῶν αἰχμαλωτισθέντων Ἰουδαίων ἀπὸ τὴ Βαβυλώνα στὴν Ἱερουσαλήμ.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ψαλμοὶ αὐτοὶ ψάλλονταν κάθε βράδυ στὴν Ἐκκλησία μας, σήμερα ὅμως αὐτὸ γίνεται μόνο στίς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἀπὸ τὸν ΙΔ' αἰῶνα μ.Χ. ψάλλονται μόνο στοὺς Ἐσπερινούς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ἀναβαθμοὶ ὅμως, λέγονται καὶ τροπάρια πού ἐπαναλαμβάνουν ἢ «ὕπομνηματίζουν» τοὺς πιὸ πάνω Ψαλμούς. Συντάκτης τους φέρεται ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης. Διαιροῦνται σὲ ὀκτώ μέρη, ὅσοι δηλαδὴ καὶ οἱ ἤχοι, μετὰ τρία ἀντίφωνα γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτούς, ἐκτός τοῦ πλ. Δ' πού ἔχει τέσσερα καὶ ψάλλονται στοὺς Ὁρθροὺς τῶν Κυριακῶν.

Ἀνάγνωση.

Λέγεται ἡ ἀπόδοση κάποιου γραπτοῦ κειμένου μετὰ προφορικὸ λόγον. Στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρον ἔτσι λέγεται ὁ τρόπος πού προβάλλεται σὲ κοινὴ ἀκοή κάποια Εὐχὴ τῆς Θ. Λειτουργίας, κάποιας Ἀκολουθίας ἢ κάποιο κείμενον τῆς Ἁγίας Γραφῆς (ανάγνωση).

Γιὰ τὴν ἀνάγνωση τῆς Ἁγίας Γραφῆς τῶν Πατερικῶν κειμένων καὶ τῶν βίων τῶν Ἁγίων, ὄχι ὅμως στὴ λατρεία, ὁ Ὁσιος Πέτρος ὁ Δαμασκηνός λέει τὰ ἑξῆς:

«Εκεῖνος πού ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ προσέχει τίς θεῖες Γραφές, ὅπως λένε οἱ Πατέρες, βρίσκει κάθε καλὸ κρυμμένο μέσα σ' αὐτές, ὅπως λέει ὁ Κύριος: [Ὁποῖος ἐγενε μαθητὴς στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν], δηλαδὴ στὴν κατὰ Θεὸν σχολὴ καὶ τὴν ἀνάγνωση τῶν θείων Γραφῶν. Γιατί ἄλλο πρόσωπο φανερώνει ἢ Γραφὴ στοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη καὶ ἂν νομίζουν ὅτι γνωρίζουν καὶ ἄλλο σ' ἐκείνον πού ἀφιερώθηκε στὴν ἀδιάλειπτη προσευχῇ, δηλαδὴ στὸ νὰ ἔχει τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ ἀντὶ ἀναπνοῆς σὲ ὅλα, ἀκόμη καὶ ἂν κατὰ κόσμον εἶναι ἄπειρος καὶ ἀμαθὴς στὰ μαθήματα τῶν ἀνθρώπων, ὅπως λέει Μέγας Βασίλειος. Στὴν ἀπλότητα μᾶλλον καὶ στὴν ταπεινὴ φανερόνεται ὁ Θεός, ὅπως λέει ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος καὶ ὄχι στοὺς κόπους καὶ τὴν ἀνθρώπινη σοφία πού καταργεῖται.

Γ) Πίστη και ζωή

Ἑρμηνεία τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως (IΗ')

ξ) «Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, ...».

Στὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο ἀντιμετωπίστηκε κυρίως ἡ αἵρεση τοῦ Ἀρείου σχετικὰ μὲ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὅμως στὸ τέλος τοῦ Συμβόλου ἔθεσαν καὶ ἓνα ἄρθρο γιὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀνέπτυξαν περισσότερο τὸ θέμα αὐτό, γιατί τότε εἶχαν ἐμφανισθεῖ οἱ πνευματομάχοι, οἱ ὁποῖοι ὑποστήριζαν ὅτι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι κτίσμα.

Τὸ διάστημα μεταξύ τῆς Πρώτης καὶ Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦταν ἀρκετὰ κρίσιμο. Καὶ ναὶ μὲν ὁ Ἄρειος δὲν ἔθεσε καθαρὰ τὸ πρόβλημα περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ ὅταν ὑποστήριζε ὅτι μόνον ὁ Πατὴρ εἶναι ἀγέννητος καὶ ἀίδιος, αὐτὸ εἶχε συνέπεια στὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ Ἀρειανοὶ εἶναι, στὴν πραγματικότητα, πνευματομάχοι. Κυρίως ὅμως οἱ ἀκραῖοι Ἀρειανοί, ὅπως ὁ Εὐνόμιος κ.ἄ., ὑποστήριζαν ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι ποίημα τοῦ Πατρὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ποίημα τοῦ Λόγου. Ὅλες αὐτὲς τὶς αἵρετικὲς ἀπόψεις τὶς ἀντιμετώπισε ὁ Μ.Βασίλειος, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα ὑπῆρξε καὶ Πρόεδρος τῆς Δευτέρας Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἔτσι, λοιπὸν, στὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως» προσετέθη καὶ τὸ ἄρθρο τὸ σχετικὸ μὲ τὸ Πανάγιο Πνεῦμα.

Στὸ ἄρθρο τοῦ «Συμβόλου τῆς Πίστεως» ποὺ ἀναφέρεται στὸ Ἅγιον Πνεῦμα φαίνεται καθαρὰ ἡ θεότητά Του. Τὰ ὀνόματα ποὺ τὸ χαρακτηρίζουν δείχνουν ὅτι εἶναι τὸ Τρίτο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁμοούσιο μὲ τὰ ἄλλα Πρόσωπα. Λέγεται: Πιστεύω... «εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον». Λέγεται Ἅγιον ὡς ἀγιάζον καὶ ὄχι ὡς ἀγιαζόμενον, ἀφοῦ εἶναι κατὰ φύσιν ἅγιον. Κύριον, ἀφοῦ τὸ Κύριος ἀναφέρεται καὶ στὸν Λόγο καὶ δηλώνει τὴ θεία φύση. Ζωοποιὸν ἀφοῦ δίδει ζωὴ καὶ δὲν λαμβάνει ἀπλῶς ζωὴ, καὶ συνδοξαζόμενον μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, πράγμα τὸ ὁποῖον φανερώνει τὴν κοινὴ οὐσίαν καὶ φύση.

Οἱ ὄροι ποὺ ἀποδίδονται στὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀποδίδονται ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ στὰ ἄλλα Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ ὁ Θεὸς πατὴρ λέγεται Πνεῦμα, καὶ τὰ τρία Πρόσωπα προσδιορίζονται μὲ τὸ ἐπίθετο ἅγιος, καὶ ὁ Υἱὸς λέγεται Πνεῦμα. Τόσο ὁ Υἱὸς ὅσο καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λέγονται Παρακλητοί, καὶ τὰ δύο Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος διδάσκουν τὴν ἀλήθεια καὶ ἀποκαλοῦνται διδάσκαλοι κ.λ.π. Τὰ κοινά, λοιπὸν ὀνόματα δείχνουν τὶς κοινὲς ἐνέργειες καὶ τὴν κοινὴ οὐσίαν, διότι ὅταν ἡ οὐσία εἶναι ἄκτιστη, τότε καὶ ἡ ἐνέργεια εἶναι ἄκτιστη καὶ ἀντιστρόφως. Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἀγιασμός καὶ ἀγιάζον καὶ ὄχι ἀγιαζόμενον, εἶναι θεοποιὸν καὶ ὄχι θεοποιούμενον.

Δ) Γνωριμία μὲ τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας

Ἀπόστολος Βαρνάβας, 11 Ἰουνίου

Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας ἦταν «Ἰουδαῖος Λευίτης, Κύπριος τῷ γένει». Ἀρχικὰ ὀνομαζόταν Ἰωσήφ, οἱ Ἀπόστολοι ὁμῶς τὸν μετονόμασαν σὲ Βαρνάβα, ποὺ σημαίνει «υἱὸς παρακλήσεως», δηλαδή γιὸς παρηγορίας, ἐπειδὴ εἶχε τὸ χάρισμα νὰ παρηγορεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς στηρίζει στὴν πίστη. Καὶ «παρεκάλει πάντας τὴ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ».

Ἀνῆκε στὸν χορὸ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων καὶ κατεῖχε τὴν πρώτη θέση. Ἦταν «τῶν ἑβδομήκοντα πρῶτος, τῶν δώδεκα ἰσοστάσιος» (Ἀπολυτίκιον Ἀπ. Βαρνάβα). Λόγω τοῦ φλογεροῦ τοῦ ζήλου καὶ τῶν ἐξαιρετικῶν τοῦ χαρισμάτων, ὅλοι ἔτρεφαν πρὸς τὸ πρόσωπό του βαθειὰ ἐκτίμηση καὶ εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὴν κρίση του. Αὐτὸ γίνεται φανερὸ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ὑπῆρχε δυσπιστία καὶ ἐπιφυλακτικότητα ὡς πρὸς τὶς ἀγαθὲς προθέσεις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λόγω τοῦ παρελθόντος του ὡς διώκτου τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας, ποὺ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου διέκρινε τὸν διαπρύσιο κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου, κατόρθωσε νὰ διαλύσει τὶς ὑποψίες καὶ τὴν παγερότητα καὶ νὰ τὸν φέρει σὲ ἀδελφικὴ κοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους.

Μαζὶ μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο τοὺς βρίσκουμε, κατ' ἀρχάς, στὴν Ἀντιόχεια ὅπου ὑπῆρχε εὐρὴ καὶ γόνιμο πεδίο ἱεραποστολῆς. Στὴν συνέχεια, περιοδεύουν τὴν Κύπρο, τὴν Παμφιλίαν, τὴν Πισιδίαν, τὸ Ἰκόνιον καὶ τὴν Λυκαονίαν, ἔχοντες ὡς βοηθὸ τους τὸν εὐαγγελιστὴ Μάρκο, ἀνηψιὸ τοῦ Βαρνάβα, ὁ ὁποῖος ὅμως τοὺς ἐγκατέλειψε στὴν Πέργη τῆς Παμφυλίας. Ἡ περιοδεία τους αὐτὴ διήρκεσε τρία χρόνια, μέσα σὲ πολλὲς δοκιμασίες, διωγμοὺς καὶ κακοπάθειες μέχρι θανάτου, ἀλλὰ καὶ μὲ ἱκανοποιητικὴ καρποφορία μεταξύ των Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἐθνικῶν.

Ἡ νέα περιοδεία ποὺ σχεδίασαν μαζὶ δὲν καρποφόρησε καὶ ἔτσι ἀκολούθησε ὁ καθένας διαφορετικὴ πορεία. Αἰτία τῆς διαφωνίας καὶ τοῦ χωρισμοῦ τοὺς ὑπῆρξε ἀφ' ἑνὸς ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Βαρνάβα νὰ συμπαραλάβουν τὸν Μάρκο, ποὺ προηγουμένως τοὺς εἶχε ἐγκαταλείψει, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἄρνηση τοῦ Παύλου νὰ πάρουν καὶ πάλι μαζὶ τους τὸν ἀποστάτη. Αὐτὴ, βεβαίως, ἡ διαφωνία δὲν ἔγινε αἰτία νὰ ψυχρανθοῦν οἱ σχέσεις τους, ἀκολούθησαν ὁμῶς χωριστοὺς δρόμους. Ἡ πορεία τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ὁ Ἀπόστολος Βαρνάβας παρέλαβε τὸν Μάρκο καὶ πῆγε στὴν Κύπρο, ὅπου χρημάτισε, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Εἶναι δὲ ὁ ἱδρυτὴς καὶ προστάτης τῆς.

Σύμφωνα μὲ προφορικὲς μαρτυρίες, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια, τὴν Ρώμη, καθὼς καὶ στὰ Μεδιόλανα τῆς Κάτω Ἰταλίας, ὅπου θεωρεῖται καὶ ὁ ἱδρυτὴς τῆς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς τοῦ τὶς πέρασε στὴν Σαλαμίνα τῆς Κύπρου, ὅπου ὑπέστη μαρτυρικὸ θάνατο.

Ε) Πρόγραμμα Ἀκολουθιῶν Ἰουνίου 2018

Ἐφημέριος	Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο
π. Χρυσοβαλάντης					31 μ. Ἀγιασμός 8.30 π.μ.		2 Ἑσπερινός Κυριακῆς 6.30 μ.μ
π. Τριαντάφυλλος	3 ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Ἁγίων Πάντων Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	<i>Ἀπὸ σήμερα ἄρχεται ἡ Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων</i>		Ἡ ἐνορία μας τελεῖ καθημερινῶς πρωὶ καὶ βράδυ τὶς κάτωθι Ἀκολουθίες: (1) Πρωὶ: (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἡμέρες ποὺ θὰ τελεῖται ἡ Θεία Λειτουργία) στὶς 8:30 π.μ., τὶς Ἀκολουθίες τῶν Ὁρῶν (δηλαδὴ Α', Γ' & ΣΤ' ὥρα). (2) Βράδυ: (ἐκτὸς Κυριακῆς) Ἕνα τέταρτο πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ἑσπερινοῦ θὰ τελεῖται ἡ Θ' Ὁρα καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἑσπερινός (τὸν μῆνα Ἰούνιο στὶς 7 μ.μ.)			9 Ἁγ.Κυρίλλου Κοιμ.Παρεκκλ. Ἁγ.Βαρβάρας Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Ἑσπερινός Κυριακῆς 7.00 μ.μ.
π. Ἀνδρέας	10 ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Ἁγιορειτῶν Ἁγίων Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.					<i>Οἱ ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ διακονοῦν στὸ Κοιμητήριο κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.</i>	16 Ἑσπερινός Κυριακῆς 7.00 μ.μ.
π. Χρυσοβαλάντης	17 ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Νεομαρτύρων Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.			<i>Τὸ μυστήριον τῆς ἰ. ἐξομολογήσεως θὰ τελεσθεῖ στὶς 5 Ἰουνίου ἀπὸ τὶς 10.00 π.μ. καθὼς καὶ στὶς 12 Ἰουνίου ἀπὸ τὶς 6.30 μ.μ</i>			23 Ἑσπερινός Κυριακῆς 7.00 μ.μ.
π. Τριαντάφυλλος	24 ΚΥΡΙΑΚΗ Γενέθλιον Τ.Προδρόμου Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ.	 Μελετᾶτε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ διανέμεται κάθε Κυριακῆ στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς			28 ΑΓΡΥΓΙΝΙΑ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 8.30-01.00 π.μ.	29 Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου & Παύλου	30 Ἁγ.12 Ἀποστόλων Θ.Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Πανηγυρικὸς Ἑσπερινός Παρεκκλήσιο Ἁγ.Ἀναργύρων 7.00 μ.μ.
Ὁ τονισμὸς σὲ δέκα ἀπλὰ μαθήματα Μάθημα 1° : Τί εἶναι οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα; Ἐχομε τρεῖς τόνους: τὴν ὀξεῖα (μὲ κλίση πρὸς τὰ δεξιὰ: ' «τό»), τὴν βαρεῖα (μὲ κλίση πρὸς τὰ ἀριστερά: ' «τὸ»), τὴν περισπωμένη (πού, γράφεται σὰν μουστάκι, ἄλλοτε σὰν τόξο, ἄλλοτε σὰν ὀριζόντια γραμμούλα: ~«τῶν»). Ἐχομε δύο πνεύματα: τὴν ψιλὴ (δεξιὴ φεγγαράκι: '«ἐδῶ») καὶ τὴν δασεῖα (ἀριστερὸ φεγγαράκι: '«ὄ»). Κάθε λέξη ποὺ ἀρχίζει μὲ φωνῆεν (α, ε, η, ι, ο, υ, ω) παίρνει ὅπωςδήποτε πνεῦμα στὸ φωνῆεν αὐτό: «ἀπό, ἐγώ, ἡ, ἰστός, ὄ...»				Ἐχομε δύο ἐξαιρέσεις στὸν κανόνα αὐτό: α) ὅταν ἡ λέξη ἀρχίζει μὲ δίφθογγο (αι, αυ, ει, ευ, ηυ, οι, ου) τότε τὸ πνεῦμα μπαίνει στὸ δεύτερο γράμμα τῆς διφθόγγου: «αἰτία, αὐγὸ, εἰδικά, εὐχή». Ὅταν πάλι ἡ δίφθογγος ἔχει χωρισθεῖ, τότε τὸ πνεῦμα ἐπανέρχεται στὸ πρῶτο φωνῆεν (καὶ τὰ διαλυτικὰ εἶναι περιττά): «αἰτός, ἄυλος, διμέ». β) τὰ ἀριθμητικὰ δὲν παίρνουν πνεῦμα α' (= 1) ε' (= 5) κτλ. Στὴν περίπτωση τῆς βαρεῖας ἢ τῆς ὀξεῖας, βάζουμε τὸ πνεῦμα ἀριστερὰ καὶ τὸν τόνο δεξιὰ: «ἄν, ἔψιλον, ἦθη...» στὴν περίπτωση τῆς περισπωμένης βάζουμε τὸ πνεῦμα κάτω ἀπὸ τὴν περισπωμένη: «εἶμαι, οὔτος κτλ.»			